

— Азъ мога — като параходъ, рече Колю Гърковъ и запухтѣ съ уста надъ водата...

Слѣдъ половинъ часъ всички бѣхме облечени и насѣдали на трѣвата да ни постопли слънчицето.

VI. Слѣдъ нѣпането.

Направихме си обща трапеза и тѣй сладко захрупахме, като че ли сме гладували цѣла година. Нахранихме се.

— Хайде да си полегнемъ и си поспимъ, рече Лалю Гайдарски.

— Не бива. Сега лесно се настива! рекохме всички въ единъ гласъ.

— Вмѣсто да спимъ, хайде да си наберемъ лѣщници, казахъ имъ азъ.

— Съгласни сме. Ставайте! Викнаха всички и се прѣснахме изъ гората.

Слѣдъ 2-3 часа отново се събрахме. Всѣки си напълнилъ джебоветъ съ лѣщници. Едни бѣха си напълнили и пазвитъ. Други си нанизали на канапъ бѣли гѣби-млѣченки. Трети си бѣха оплели отъ диви лози кошнички. Иванъ чичовъ бѣ си издѣлалъ една хубава дървена пушка, а Колю Гърковъ бѣ си хваналъ едно мъничко зайче, което си било оплело крачката въ една туфа отъ тънки капиньови лози...

Пакъ на редъ два по два потеглихме къмъ града.

Малкитъ ни братченца и сестрички бѣха излѣзли да ни посрѣщнатъ. Прѣзъ нощта спяхме като заклани. Никога нѣма да забравя тази разходка.

Азъ свършихъ разказчето си. Всичкитъ ми съученици ме слушаха съ зяпнали уста.

— „Браво, Димо Димкинъ!“ — каза учителтъ ми.
„Какъ интересно знаешъ да разказвашъ!...“

А. Ивановъ.